

Cena edne številke dinar.

Poštnina v gotovčini plačana.

LETO XX.

MARIJIN LIST. št. 4.

APRIL 8. 1924.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrežuje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti:

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENSOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 Din., v Ameriko 50 Din.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga, tak doma kak v Ameriko.

Dari.

I. Sv. Križ pri Ljutomeri. Zahvala. Za nove zvone za tükarjšnø cerkev sò verni Slovencimesta Cleveland O. v Ameriki podpisanimi poslali lepø svoto 22.600 K. Ar je večina darovalcov iz Prekmurja ali Slovenske Krajine, zato čütim dužnost imena darovnikov objaviti v M. Listi ar pride te list tüdi v mesto Cleveland v Ameriki, kak se mi je sporočilo.

Tükarjšni rojak iz Starenovevesi Jožef Zamuda ino mož njegove sestre Matjaš Kavaš sta peneze nabrala ino sem poslala. Darüvali sò: Po 5 dol. Jožef Zamuda iz Starenovevasi, Matjaš Kavaš, Toni Hozijan, Anton Kavaš, vsi trije iz Odranec, Matjaš Marič i Štefan Premoš, oba iz Starevesi. Po 2 dol. Jožef Hraščan iz Brezovice, Štefan Koren iz Tornišča, Matjaš Cimmerman iz Veščiškoga Vrha i John Perša iz Kokolajnsäaka.

Po 1 dolar so darüvali: Štef Borovič, Martin Kavaš, Mihal Borovič, Jurij Smolko, Jožef Tratnjek, Peter Kavaš, Jüri Gostan, Ivan Tkalec, ti vsi iz Odranec, Jožef Vuk, Jožef Zerdin, Janoš Žerdin, vsi 3 iz Polane, Matjaš Hörvat iz Brezovice, Franc Golinar iz Razkrža, Janoš Horvat i Štefan Vtičar iz Hotize, Štefan Kören iz Turnišča, Marija Horvat iz Trnja, Matjaš Štagar iz Ižekovec, Franc Rožman iz Filovec, Štefan Šümen iz Bükovja, Štefan Vtičar iz Berkovec, Jožef Pücko iz Nedelice, Štefan Kolomanič iz Gibine, Ivan Krauthaker iz Lendave, Alojž Horvat iz Pristave, Štefan Markoja iz Dolnjih Vidovec, Gusti Pintarič iz Šafarskoga. Po 1/2 dolara: Jožef Monke i Franc Mäg. Vsem darovnikom naj povrne Bog jezerokrat. Jožef Weixl, župnik.

II. Na podporo M. Lista so darüvali v dinarah: Markoja Kata, Od-ranci 1, Balažic Martin 3, Pavel Elizabeta, Poterna, 5, Plej Kata, Čren-sovci, 10, Vöröš Franc, Mohavci, 5, Tratnjek Ivan 5, Glavač Andraš, Chicago, (Novine) 200, Ivan Jerič, Cankova, 10, Ivan Hutter, profesor, Št. Jakob v Rožu, 200, Anton Gonza, logar, Murskilog 10 dinarov. — V imeni sirot srčna hvala! Devica Marija Vam povrni nešetokra! Vredništvo.

III. Na nove zvone pri Sv. Šebeščani sta nabrala g. Žökš Mikloš i Kerčmar Ivan iz Šalamonec v dinaraj v tišinskoj fari od teh darovnikov: Iz Küpšinec, Nemec Jožef 5, Kožar Franc 3, iz Krajne: Kous Janoš 5, Klekl Bara 20, Šoštarec Štefan 6-50, Bertalanič Anton 2, Horvat Ivan 5, Šoštarec Matjaš 10, Gomboc Štefan 10, Bertalanič Mihal 10, Kühar Alojz 10, Klekl Štefan 10, Šoštarec Anton 10, Andreč Janoš evang. 10, Botjak Štefan 2, Gomboc Andrej 5, Sočič Kalman ev. 20, Gomboc Jožef 10, Ficko Janoš 10; iz Gederovec: Šiftar Alojz 10, Edšit Janoš 10 i Jožef 10, Jug Janoš 10, Čontala Mihal 3, Škalič Jožef 5, Gomboc Franc 5, Kranjec Rozalija 2, Ivančič Pepica 5, Čontala Jožef 10 i Mihal 2-50, Štivan Franc ev. 10, Berlot Anton 20, Sabotin Treza 10, Ambruž Marija 3, Rat-nik Alojz 5, ki je iz Sodišinec; iz Brezovec: Flegar Štefan 6, Domjan Lajoš 2-50, Domjan Kalman 2. Pozvek Franc 1, Vratarič Mikloš 5, ki je iz Predanovec: Tuškič Jožef 1-50, Barbarič Štefan 10, Kocen Ivan 10, Janža Janoš 2, Cipot Franc 5, Zibrik Ivan 5, Jónáš Jožefa žena 5, Gorčan Janoš 2, Jónáš Ivan 10, Vlaj Ivan 10, Podlesek Franc 5, Podlesek Štefan 10, Vlaj Franc gostil. 20, Vlaj Mikloš 2, Friškič Ana 5, Žibrik Matjaš 2, Žibrik Štefan 14, Zorko Štefan 2, Jónáš Štefan 5, Srečko Štefan 10, Janža Franc 4-50, Andreč Matjaš 4, Kocen Franc 5, Slavič Karol 1-25, Sapač Štefan 4-75, Sočič Ivan 5, Jónáš Franc 5, Ficko Franc 10, Džuban Jožefa žena iz Gederovec 3; iz Sodišinec: Kranjec Ivan 5, Kerec Janoš 4,

Nevtepenoj sladkoj materi!

„Žaistino si ti blagoslovljena med ženami, ar si Evino preklestvo v blagoslov spremenila; ar si zrokūvala, ka je Adam, koga je prle težila prekunba, po tebi dobo blagoslov, Žaistino si blagoslovljena med ženami, ar se je Očin blagoslov po tebi razlejao na ljudi i je te staroga preklestva oslobodo. Žaistino si blagoslovljena med ženami, ar po tebi tvoji očaki dobijo žveličanje; ti boš najmre rodila Gospoda, ki njim bože zveličanje spravi. Žaistino si blagoslovljena med ženami, ar si brez semena pripovala sad, ki blagoslovi celi svet, i tistoga šteri je trnje rodio, reši preklestva. Žaistino si blagoslovljena ti med ženami ar, čeravno si po naturi ženska, poistini postaneš rodica Boga. Da če je tisti, ki se od tebe ma naroditi, poistini vtelovljen Bog, po vsakoj pravici se ti imenūješ za mater božo, ar zaistino rodiš Boga.“ (Sv. Sophronij pūšpek: Hom. in Deiparae Annunt)

Blagoslovljena si ti!
Blagoslov je pri Tebi.
Tvoja roka ga deli,
Tvoje oko ga rosi;
Tvoja vūsta, gda sepečo
Blagoslov na zemljo mečo.
Srce puno ti je z njim —
Naj dobi ga tūdi sin.

Srčett.

**Vsem dragim naročnikom i čtevcom „Marijinoga Lista“
v Slovenskoj Krajini.**

Z velikim veseljom sem prečteo zadnje številke „Marijinoga Lista,“ kak tūdi življenjepis blažene Jezušekove Trezike. Štem si pa v nadpastersko dužnost, da se v prvoj vrsti zahvalim č. g. vredniki za te našemi ljudstvi tak potreben list. Že dvajseto leto se trūdi g. Jožef Klekl, da bi kazao vsem vernikom pravo pot krščanskoga napredūvanja i popolnosti v bogoljūbnom življenji.

Koliko blagih misli se je med tem časom zasadilo po tom listi v sprejemljiva mlada srca, štere so se tam sklicale i razcvele v prekrasne jakosti i dobra dela. Koliko mladih i dovzetnih src je po tom časopisi dospelo po Mariji k Jezuši. Ino koliko zaslužjenja si je na te način dober gospod urednik pridobo za razvoj krščanskoga življenja v našoj lepoj Slovenskoj Krajini. Zato je moja dužnost, da se blagomi gospodi uredniki iz dna srca zahvalim za zvuoredno požrtvovalnost i za stanoviten trūd pri Marijinom listi, pa ga naprosim, naj ešče dalje s priličnov rokov vrejūje té cvet Marijinih jakosti Bogi na čast, na slavo naše nebeske kraljice ino na pozdigo svetoga, čistoga, bogoljubnoga življenja posebno pri našoj krščanskoj i vūpanjapunoj mladini. Naj nede niedne slovenske hiže, štera ne bi mela toga mičnoga lista, naj Marijin List ma od meseca do meseca, od leta do leta več pobožnih čtevcev! V tom smisli pošiljam vsem naročnikom i čfvcem Marijinoga Lista očinski pozdrav i nadpastirski blagoslov v Gospodī.

Pisano v pūšpekijskom domi v Maribori na svetetek sv. Gregorija, pape i cerkvenoga vučitela, dneva 12. marca 1924.

ANDRAŠ

pūšpek i apoštolski administrator.

Krščanski navuk.

I. Zapoved. — Častenje Svetcov.

A čeravno je hasnovito, priporočljivo i v Matercerkvi celo potrebno častenje svetnikov, mi zato svetcov nigdar ne molimo. Moliti se sme samo Bog i katoličanci molijo samo Boga. Med svetci i med dobrim Bogom je neskončno velika razlika. Kakšteč sveta je bila štera dūša na zemlji, je li samo stvorjenje kak mi i se z g. Bogom nikdar ne sme vkūp meriti. Mi svetcom damo tisto poštenje kak ljudem, ki vu velikoj časti stojijo na zemlji. Kak te posebno poštūjemo zavolo njihove časti, ravnotak svetce, samo ka bole srčno, ar je teh čast ešče neskončno vekša, kak vsa čast vseh dostojanstvenikov na zemlji. Mi s tem, ka poklekne pred oltar ali podobu ali k ostankom šteroga svetnika, ne kažemo molbe svetnika nego odkrijemo samo svojo slabost. Slabi smo i zato klečeč prosimo brate i sestre v nebi, naj podpirajo naše prošnje pri dobrom Bogi, ka se poslūhnejo. Delamo kak dete, štero je očo razžalilo i pred njih poklekne pa jih prosi odpūščenje. Pa jeli ka je to dete ne molilo oče, čeravno je klečalo

pred njim!? Ravnotak mi tudi ne molimo svetnika, če klečimo pred njegovov podobov, nego samo bole ponizno ga prosimo njegove pomoči.

Častenje svetnikov je Bogi prijetno, ar so oni njegovi prijatelje i to prijatelje na veke. Kak se oča veseli, če drūgi ne poštujejo samo njega, nego z ednim i njegovo deco, ravnotak dela tudi dober Bog; veseli se, če se poštujejo njegovi svetci, ki so vsi tudi njegova deca. Sv. Ambrož pravi: „Ki svetnike časti, časti Kristuša.“ Sv. Hiromin pa: „Mi častimo svetce zato, ar čast, štero njim poklonimo, sija nazaj na Gospoda.“ Pa dober Bog ešče sam časti svetnike, ar na njihovo prošnjo dela čūde, štere zvūn Njega nišče ne more delati. Ve je Kristuš to sam obečao: „Če što meni služi, toga bo moj Oča počastio.“ (Jan. XII. 26.) Svetniki so pa vredno i popolno služili Jezusi, zato so vredni, da je dober nebeski Oča tudi počasti i po ljūdeh da po častiti.

Če mi svetce častimo i na pomoč zazavamo, dobimo hitro pomoč. Na tom sveti tisti ravna prav, ki ma kakšo veliko zadevo, če prosi posredūvanje, zagovor tistih, ki kralji blūzi stojijo. Ravnotak je tudi v nebi. Svetriki so blūzi pri Bogi, zato pa je pametno, jako pametno delo, če prosimo njuvo pomoč. Kažejo nam dejstva, da ne samo, ka dobimo po njihovej priprošnji pomoč, nego dobimo naglo i ešče čūdovito pomoč. Pa kem več jih prosi za nas, tem boljše je. Zato pa bogajmo sv. Bonaventuro, ki nam pravi: „Kak kodišje vu varaši od hiže do hiže ido i si prosijo krūh tak moremo mi tudi v nebeskom varaši ednok skoz vulice apoštolov, drūgoč pa mantrnikov, zdaj skoz vulice devic, te pa poznavalcov iti i prositi za njihovo priprošnje pri Bogi.“

Križali so ga.

V evangeliumi sv. Janoša v XIX. poglavji i 18 redi se čtejo te kratke reči. Kratke reči — a duga, neizmerno duga, globoka velika je pa vsebina teh kratkih reči. Križan je Sin boži, neskončno sveti, ki ne je mogo grešiti. Križan je, ne zato, kak da bi to trpljenje potrebno bilo za njegovo diko i blaženost. Ne. To trpljenje je potrebno bilo za naše blaženstvo, za naše zveličanje. Neskončna ljubezen do nas ga je prisilila, da si je zvolilo mučno, to sramotno smrt. Ljubezen do nas je gorela i zgorela na križi, a tudi pod križom. Tudi pod križom. „Poleg križa Jezušovoga pa so stale njegova mati i sestra njegove matere,

Marija Kleofova i Marija Magdalena. Gđa je zato Jezuš mater i vučenika, šteroga je ljūbo, vido poleg stati, pravi svojoj materi: Žena, glej, tvoj s'n. Zatem veli vučeniki: Glej tvoja mati. I od tiste vōre jo je vučenik te k sebi vzeo." (Jan. XIX. 25—27.) Tak piše evangelium, tak nam naznanja sv. Dūh po njem. Bl. D. Marija zgūbi Jezušā z ljūbezni do nas i vzeme sv. Janošā i v njem vse nas za svojo deco mesto vmirajočega Jezušā istotak iz ljūbezni do nas. Viš, i na križi i pod njim je sama, nedopovedljivo velika, i nerazložljivo globoka ljūbezen do tebe o uboga, grešna dūšica. Z ljūbezni bō tebe je trpo Jezuš grozne moke na križi, je vmro v strašnih bolečinah na njem — z ljūbezni do tebe je zgūbila prečista i presveta mati boža na križi v groznih mukah, strašnih bolečinah svojega sina, svojega Boga i postala za Bogom največ trpeča dūša na sveti, ki pa je za njim bila najsvetejša, brezgrešna. To je napravila ljūbezen za tebe. Ti mogoče to ljūbezen s sovraštvom plačūješ? O ti uboga grešna dūšica! Glej na križ i pod križ ti uboga, grešna dūšica!

Znaš dūšica, gda nam je dober Jezuš slovesno zapovedao ljūbiti vse svoje bližnje, ešče sovražnike brez razlike vere i narodnosti? — Glej te, gda je šo vmirat, za tiste, ki so njemj križ tesali, cveke kovali, sulike špičili, trnjav venec pleli, žuč mešali. Te, o te, gda ga je vsako srce skoro sovražilo, te se je skrio za ta sovražna srca v podobo krūha, te je vzeo križ za njē na sebe, da je reši i te je zapovedao slovesno: *„To je moja zapoved, da se ljūbite med sebov, kak sem Vas jaz ljūbo.“* (Jan. XV. 12.) Bi, dūšica, mogla zato ti koga sovražiti?

I jaz ga bom vzela.

Sv. Marija Magdalena je sprēgovorila pri Jezušovom grobi, gde je toga mrtvoga iskala, da bi namazala njegovo sveto telo a najšla ga nej, te reči: „Povej mi, kama si ga položo i jaz ga bom vzela“ (Jan. XX. 15.) Mislila je najmre, da človek, z kem guči, je kertes (vrtnar) i da je on skrio kama Jezušovo telo. Pa bio je Jezuš sam. A prikazao se njoj prikrit, naj ga duže išče, da njoj tak dugo iskanje z velikov plačov more povrnoti. I ona ga tak iskala. Polūknola je v grob, prazen je bio. Pa li ne šla v kraj od niega. Vidila je v njem angela dva, a ār Jezušā ne bilo, je jokala. Jokala i li v grob gledala. Ta stanovitna, vroča ljūbezen ne mogla duže zadržati veseloga, odičenoga Srca

Jezušovoga: skipelo je to od radosti vstaneja nad radostjov izvirajočov od ljubeče duše. Odkrio se Mariji Magdaleni i z. milim glesom njej pravo: „Marija! — Ona se pa zgledne i pravi Raboni! (ka se tolmači vučiteo).“ (Jan. XX. 16.) — To je podoba kak dela, kak bo delao od mrtvih stali Jezuš z dušami, štere ga istinsko, stanovitno ljubijo. Po imeni je bo zvao. Po imeni iz neskončne ljubezni. To zazavanje je najlepša igra, je najslajša pesem, je najtečnejša hrana i najfinejša pitvina. O dober Jezuš, kak željno, preželjno čakam to zazavanje! Zovi me! Pravim mi: Jožef, Janoš, Ana, Treza! Zovi nas vse po imeni, naj se raztopi od ljubezni naše srce! Viš, veseli i odičeni Gospod, dugo, jako dugo že jočemo pri tvojem grobi, pri tabernakli, pa nesmo še najšli te, zovi nas! En glas tvoj je preobilna plača za vse naše sūhote. Vūpamo se, da nas boš zvao.

Ka predpiše novi cerkveni zakonik gledoč na sv. férmo?

Novi cerkveni zakonik z leta 1918. zdržava vsebi v členih od 786 do 800 te predpise.

C. 786. Nekrščen se ne more férmati, vsaki fémanec more biti v posvečujočoj milošči (to je brez smrtnoga greha) i če je že pri pameti, zadostno podvčen (to je znati more krščanski navuk.) — Ki bi v smrtnom grehi pristopo k férmi, bi velki smrten greh včino i niedne milošče ne bi dobo. Ka bi njemi te valala lepa obleka ali drūgi veliki dari botrine? Férmanci prvo potrebno je ljūbezen do Boga! To vam bodi prva skrb zato, da te jo meli, to je da te brez smrtnoga greha. Vr.

C. 787. Ki ma priliko, se mora dati férmati i plivanošje se moro poškrbeti, da vsaki v pravom časi pristopi k sv. potrdjavanji.

C. 788. Pred 7. letom starosti se v Rimskoj cerkvi po navadi ne podeljava férma, ali v smrtnoj nevarnosti i v drūgih prilikah zavolo velikih zrokov smejo jo pūšpek prle tūdi podeliti.

C. 789. Férmanci po pokladanji rok ne smejo domo, nego moro nazoči biti i pri sklepnom blagoslovi.

C. 790. Vsaki hip se lahko deli to svestvo, najprikladnejši čas za nje je pa osmina Risalov.

C. 791. Deliti se mora to svestvo v cerkvi ali za volo istinskih zrokov se sme tūdi v drūgih dostojnih prostorih.

C. 792. Pūšpek v svojoj pūšpekiji povsod lahko férmajo, v

tistih hišah tudi, štere ne spadajo pod njihovo duševno oblast. (Takše hiše so ništerne redovniške.)

C. 793. Če le mogoče, mora férmanec meti botra (botro férmanka).

C. 794. Boter sme biti što samo ednomi ali dvema férmancoma, zvün če njemi pūšpek iz pravoga zroka tudi za več oseb to dovolijo.

C. 795. Boter (botra) mora biti krščen, pri pameti i. meti namen to dužnost prevzeti;

2. ne sme pripadati niednoj razkolniškoj ali krivoverskoj verskoj družbi, ne sme po Matercerkvi sodi ž njé vōzapreti-biti, niti po cerkvenom zakoni za nepoštenoga spoznani ali cerkvenih pravic oropan, biti niti z česti vržena ali v če ti zménjšana cerkvena peršona sme biti;

3. ne sme biti oča, mati i zakonski par férmanca;

4. zvoljen mora bīt od fermanca ali od toga starišov, tutorov, ali če teh ne, ali tej neščejo zvoliti, od pūšpeka ali plébanoša se mora določiti;

5. fermanca ali sam ali po zastopniki se pri fermanji more doteknoti (roko na ramo položiti).

C. 796. Naj more što na dovoljen način prevzeti botrinsko čast, je potrebno:

1. naj je druga peršona, kak krstni boter (botra), zvün če z pravoga zroka pūšpek nači ne dovolijo ali če se férma valano deli taki po krsti;

2. če je z férmancom ednoga spola, a v zvünrednih prilikah z pravoga zroka pūšpek lahko nači dovolijo;

3. če je ne mlajši od štirinajset let, ne vōzapreti z Matercerkvi i oropan njenih pravic; če ne javen grešnik i ne na slabom glasi; če zna glavne verske pravice; če ne spada v nieden red (klošter) i če ne je dūhovnik, ki samo po izrazitom pūšpekovem dovoljenji sme biti boter.

C. 797. Dūhovno sorodstvo (rod) nastane med férmancom i botrom i boter (botra) je dužen v celom svojem življenji v obrambo vzeti férmanca pa poskrbeti njemi krščansko vzgojo.

C. 798. Imena pūšpeka, férmancov, starišov i botrine, den i mesto férme more plebanoš v posebno knigo vpelati zvün vpe-lavanja vu krstno knigo.

C. 799. Če je plebanoš férmanca ne nazoči pri férmi (gda se férma gde indri slūž). pūšpek morejo plebanoši to naznaniti.

C. 800. Da je što férman, se posvedoči z ednim poštenim sve-dokom ali z prisegov férmanca, če je te ne bio v detečoj dobi férmani.

Tisti dober sin . . .

Prosto po madjarskom — Herman.

— Na sveti te še mogli mnogo več nevole prestati. Jako se bote vkanili, dragi moj sin! . . . Či vidite svet v rožnatoj fárbi, či mislite, da vas čaka vóni med svetom sreča i ka najdete vašemi razburjenomi srci mir . . . Tū notri je bila ljubezen i so vas ljubili, tam vóni so hladno-srčni lūdje, šteri bodo vaše plemenito srce den za dnevom ranili z novimi bodlaji . . . Pa ne mislite, da vas ščem pregučati. Bog me vari! K tomi nemam pravice. Smrtno bi grešo, či bi delao proti božoj previdnosti, šteri pozná vse pota . . . Bouše či bote dober svetstki, kak pa slab dūhovnik. Prvi so itak tak redki, kak bele vrane. Morska zvezda naj bó vaša vodnica na burnom morji življenja. G spod Bog vas blagoslovi, dragi moj sin! . . .“

To so bile zadnje reči miloga obraza, lūbezni-ega srca spirituala (spovednika) j kajačemi, čarnoočnomi mladeniči, v svet ldočemi gojenci v šterom so se 6 mejesecov pred posvetitvov v dūhovnika zbūdili srce razjedajoči dvcmi, ka či bo slab delavcc v Gospodovi gorica.

S tihi ni, nesigurnimi stopaji je stopao po velkom hodniki zadnjikrat. Tresljivo je pristopo prag bogoslovja. Roka njemi trepetala, kda je zapro za sebov vel ka hrastova vrata bogoslovja. Postao je. Še ednck pogledne staro, ostavleno hišo. Na vulici ga je sprijela gosta megla. Stroso se je. V gostoj megli je drevje puno s snegom zgladalo, kak v meseci majuši, kda je puno z belim cvetjom.

Zamišlen, z bolečim srcem je šo pa temni vulicaj, da nej opazo da pod nogami škripke zmrznjeni snejg i hodi že pri cerkvi Marije Sedem žalosti. Samo te se je zbūdo z svojí težki misli, kda ga je kodiš proso za miloščino s v srce segajočim glasom: „V imeni j-zušovom . . .“ Vzeme denarnico (báňkoš), prešte pejnaze; veselje se vlije po njegovom obrazi. Par koron da prosečemi. Potem hitrej ino varnej stopa po kmični vulicaj v neznanu bodočnost.

Pravo sam ti že mati, pa ne samo ednok, ne cártaj ga tak; toga kinjereša . . . Zopston, ne je spodoben svojemi oči. Da mi zdaj na stare dni takšo sramoto trbej preživeti. Veliko slavo naše fami'ije tak zasramtiti i še to moj jedini sin... Nej! nej! nemrem ga več spoznati za svojega sina.

Pri takši rečaj je dao g H . . pismo svojoj ženi, štero je poslao sin Jožef starišom ino njim da na znanje, da je odišeo iz bogoslovja, iz seminariuma. To malo pismo je razdrlo tisti mir, i tisto veselje, štero je fami'lija H . . mela v svojem sini. Na ogenj vržejo to pismo i s tem dimom je šlo veselje, radost, vūpanje, blaženost od hiše, fami'lije H . . Mati se je oblekla v čisti čaren gvant i tak je hodila vsaki den k sv. meši. Za zatájenega sina je molila ta dobra mati. „Nej, nej nemre biti“ si je večkrat zgučala — „da bi moj dober edini sin zapūsto dūhovniški stan.“ Pošploj je živela v tistom vūpanji, ka njeni sin bo sredi juniuša, kda bodo vse reče cvele, prišeo domo ino bo stopo prvikrat pred božji oltar.

Sin se je zapisao v šolo življenja. K ednoj staro poznanoj, bogatoj, kalvinskoj fami'iji je prišeo za učitelja. Dva nevzgojeniva sina je mogeo včiti. Svojo sobo je dobi s posebnim vhodom. Skromen, poniznoga

ino lepoga lica mladenec je včasih v prvi dnevaj dobo veliko zavlačanje i lubezni od te familije. Dva sina sta posploj pri njem bila, šče pri obedu sta njemi nej dala mira, je mogeo pri njima biti. Najbole pa kinč te hiše, gospodičina, hči osemnajset let stara, ga je najbole častila i kak je sama pravila: častitoga gospoda neizmerno častim i ljubim. V začetki je držao vsa pravila olike proti njoj ino kak se je mogeo, se je ogno, ka nej gučao ž njov. Spomladi, da je vse narava bila v cvetji, v njegovej hiši nigdar nej stalo pišlec lepi rož, štere njemi je skrivoma prinesla.

Na veliko nesrečo je mogeo pri stoli ravnok nasproti nje sedeti. Siromak mladenec je nigdar ne mogo s tekom jesti, ka je gospodičina posploj na njem mela oči, sledkar je že tudi noge pozvala v službo, da bi njemi bole mogla tolmačiti svojò lubežen, štero je čutila do njega.

Mladenci se je že to vse preveč vidlo. Resen dečko je bio, šteroga serce je bilo s čistimi i plemenitimi jakostmi obdano, i zato ga je takša nepremišlena ino predčasna lubežen ne vžgala. Dake! je mogeo, je trpo vse njeno prizadevanje. Ednok, kda je ravno včio mladiva dva dečkeca, je skočila k njemi v hišo gospodičina pogledat, či šteromi brati ne falij gomba iz kaputa. Zdaj je v njem zavrelo i njoj pravi: „Gospodična! Za Boga vas prosim, napravite tomí vsemi konec!“

Približno za eden tjeđen, kak se je vidlo, je ta nehala s preganjanjom Pa zopsteno! V kom ne prebiva trdovoljna duša, toga mečejo se pa ta deroči, zamazani valovi strasti.

Eden tjeđen je kazala, da jo je žalo ino čakala, da bo prišeo odpuščenje prosit. Nazadnje pa je itak ona mogla napraviti korake, da se spreobrne njeni neznosni položaj. Ne se je mogla dele nezaj držati. Mučanje mladenca je vmerom bole podpihavalo plamteči ogenj v njenom srci. Zato je v nedelo, kda je mladenec navadno se sam včio, ali šteo, je prišla k njemi v hišo. Brez vsakoga začetka je povedala cil njenoga nepričaklivanoga obiskavanja i je odkrito povedala, ka že tudi vsaki zna, da se on njoj vidi, i ga je prosila, da naj ne bo proti njej tak mlačen ino zaprt, ár či de se še dale oponašao tak proti njej, de prosila svojega očò, naj vzeme mesto takšega neizobraženoga učitelja drugoga, ka takši piščavnik samo pokvari njeniva brata. — Na to je ne bio pripravljen. Malo se prestraši i od strasti zaslepleno deklico prosi, da naj ne bo proti njemi tak nesrečna, ka bi ga vò pošiknola, ár se on tak oponaša, kak čüti, nači pa nemre delati za nikoga volo. — Mlačen „eli-eli“ je bio samo odgovor.

Vse je ostalo pri starom. Spremenilo se telko, da je šče on na dalje ne mogeo biti prijazen. Ona pa je držala svojo reč ino v svojoj osleplenosti otrgnola zadnjo skorico krüha od čistoga mladenca. Dva tjeđna na to so ga zgonili.

Nikaj ga je dušilo. V lepih čarnij očej sta se pokazali dve debell skuzi ino sta zadreveneli, gda je slišao, ka more oditi. Tisti večer — gda je molo žalosten del svetoga rožnoga venca že štrto skrivnost: „Ki je za nas žmeten križ noso,“ se spomni svojij ostavljenij, dragij, lubečij prijatelov ino na svoje zavrženo pozvanje, duhovniški stan. — Drugo jutro ga je iz globokega spanja zbüdilo spevanje ptic.

Po jutrašnjoj molitvi je cipro okno, ki je bilo priti parki. Ravnok je zvonilo: „Zdravo Marijo.“ Ti glasi so prišli v njegovo hišo ino so odmevali v njegovom srci. Prebledo je... k stoli si sede... vzene papir i z lepimi literami piše:

„Prezvišeni i milostlivi Oča pišpek...!“ Nazaj je stopo v seminišče, znova je postao blaženi.

Debelak Štefan 15, Hegeduš Matjaš 5, Gomboc Anton 1, Domjan Jožef 10, Vrečič Alojz 3, Kocjan Ivan 5, Šoštarec Josip 10, Pajžlar Ivan 1, Vukan Jožef 5, Rogan Jožef 4:50 i Rudolf 5, Podlesek Janez 2, Šinko Matjaš 2:50, Omar Ana 5, Petrijan Andrej 10, Lejko Jožef 10, Džuban Jožef 2, iz Brezovec: Šiftar Franc 10, Pozvek Štefan 10, Benko Kalman 10, Andrež Štefan 2, Sečko Ema 5, Flegar Ivan 5 Dinarov; vsega je 635 Din. i 50 par. G. Leopold Horvat i Jožef Panker od Sv. Sebeščana sta v Martjanskoj fari nabrala v dinaraj. Iz Noršinec: Legen Mikloš 1:50, Peterka Terezija 1, Banko Treza 1, Škafar Ana —50, Horvat Štefan 2, Žalik Arpad 2, Donša Štefan 1, Antonič Lajoš 3, Drvarič Ivan 1, Kous Treza 2:50, Legen Vincenc 5, Cis Štefan 2, Erjavec Josip 2, Vogrin Franc 1, Vukan Treza 3, Podlesek Štefan 2 i Ivan 2, Banko Viktor 10, Žilavec Štefan 5, Čör Ivan 5, Čör Jožef 5, Hidič Štefan 3, Cis Ignac 10, Horvat Franc 5. Legen Treza 1, Žalik Franc 1:50, Kerec Ivan 5, Nemeš Franc 2, Donoša Josip 2; iz Martjanec: gospa Géze Šiftar 10, Rituper Jožef 5, Perša Jožef 2, Banko Marija 5, Gorčan Ivan 2:50, Bajzek Franc 5, Pintarič Štefan 3, Bencik Štefan 1:50, Nemec Franc 1, Bencik Štefan 63. štev. 2 i Jozefa 5, Pintarič Jožef 5, Horvat i Vljaj 5, Vljaj Franc 3, Kardoš Aleksander 4, Škraban Jožef 3, Paučič Jožef 10, Horvat Anton 5, Nemec Jožef 3, Škraban Štefan 5, Pintarič Štefan 1, Nemec Franc 2, Miholič Štefan 5, Graj Franc 2, Kocjan Jožef 5, Ciffer Marija 2, Benko Ludovik 5 i Jožef 1, Vaš Jožef 10, Slavic Štefan 5, Piv Jožef 2:50, Bencik Jožef 3:50, Heklič Janoš 2:50. N. N. 4. Novak Štefan 10, Pintarič Kalman 5, Ullen Franc 2 i Janoš 3, Škraban Štefan 10; iz Mlajtinec: Cipot Mikloš 2, Cipot Štefan 2:50, Kovačič 5, Horvat Mihal 4, Horvat Janoš 2, Gergorič Štefan 2:50, Ovsenjak Mihal 2, Cipot Franc 1, Marič Janoš 1:50, Lončar Ivan 5, Knežič Marija 2, Ovsenjak Štefan 1, Benko Jožef 5, Podlesek Janoš 1, Lončar Štefan 5, Hujs Jožef 5, Cipot Jožef 3, Cipot Ivan 2:50, Podlesek Ana 5, Cvetko Jožef 10, Cipot Štefan 5, Jožef 2, Matjaš 2, Dravec Štefan iz Martjanec 5, Cipot Jožef 5, Horvat Štefan 1, Erdélyi Ivan 5, Poredoš Jožef 2, Nemeš Franca žena 2:50, Horvat Matjaš 2, Gjorek Franc 5, Nemec Ivan 4:50, Vezér Jožef 10, Pintarič Ivan 5, Reibar Mikloš 10 Din. Vsega Din. 385:50 Vsem dragim darovnikom naju dober Bog milijonkrat povrne, to žele zahvalna Sebeščanska fara. Gomboc Ivan (Palatinov) od Sv. Sebeščana so v South Bethlehem i Ameriki nabrali dare na nove zvone kak sledi v dolaraj: Rituper Katalin iz Dankovec 5 dolarov, Andrež Marija Pečarovci 2, Kerčmar Šandor Krizevci 1, Domjan Štefana žena iz Števanovec 1, Horvat Franc Dankovci 2, Gergar Franc Kúkeč 1, Gjergjek Ana Dankovci 1, Škraban Eleka žena Polana 1, Aug. Vuamno 1, Gomboc Ivan Sv. Sebeščan 5 dol., v centah: Gomboc Gizela 50, iz Španskoga: Angel Cesar 50, Fabian Romoš 50, Manuel Vuento 50, Lorenzo Vuento 25, Zamoze Rivaš 50, Kous Louis 25, Tomas Moleni 50, Žencero Vecento 50, Krenus Jožef Beltinci 50, Joše Martin 50, Filo Vince Panovci 25, Vitéz Jožef Móravci 25, Kolman Jožef Moravci 25, Louis Gomboc 25 centov, v küper 26 dolarov ali 2150 Din. V Ameriki Küplen Viljem i Sestra Cecilija iz Prosečkevesi nabrala: Küplen Viljem 400 Din. i Küplen Cecilija omožena Vöröš 400 Din. Nadale so centov dali: Julija Čulik 25, Takač Erži 25, Kovač Štefan 50, Stomus Jožefa žena 50, Claus Mari 25, Sever Treza 25, Barabáš Mari 25, Vaš Ana 25, Radek Lizi 25, Dani Marija 1 dolar, Ragan Matjaš 2 dolara. Vküper 1260 Dinarov. Haki Viljem trgovec iz Lemerja paler na Zelenom polji državnoaga imanja „Belje“ nabrao v dinaraj: Haki Viljem Lemerje 200, Dervarič Karol 20, Horvat Aleksander 20, Hári

Anton Korošče 20, Županek Janoš Stanjovci 25, Matuš Janoš Markovci 25, Petrijan Franc Pečarovci 25, Terplan Franc Dolenci 25, Štiblar Peter 20, Morgetič Anton 20, Jošar Ludovik 5, Vogrinčič Franc 5, Žerden Bara 5, Petek Kristina 5, Žerden Ana 5, Makicar Štefan 20, Vöröš Jožef 10, Kukoja Vince 5, Bočkor Jožef Markovci 5, Poredoš Kata 3, Hercan Štefan 5, Vöröš Jernej 5, Malačič Josip 5, Vöröš Kalman 5, Kranjec Aleksander 5, Veren Ana 10, Banko Zoltan 10, Šiftar Josip 10, Opaka Ivan 10, Kosednar Anton 5 i Mihal 5, Flisar Karol 5, Kuzmič Franc 2 i Treza 2, Bočkor Emilija 2, Mencinger Janoš 5, Perša Anton 5, Mekiš Janoš 5, Recek Anton 5, Bedič Ana 10, Bánfi Štefan 2, Gorza Mikloš 5, Bohar Karol 2, Karolji Ludovik 5, Kološa Mihal 5, László Franc 5, Molnar Janoš 5, Malok Mihal 15, Smodiš Ana 5, Pintarič Marija 10, Herci Marija 10, Gjergiek Ana 10, Sapač Marija 10, Dervarič Ana 5, Filo Marija 10, skupno 688 D'n. Darüvníkom i nabiračom doma i v Ameriki izreka cela Sebeščanska fara najlepšo zahvalo i prosi Boga naj njim povrne trüde i dare milijon i milijonkrat! Za cerkveni odbor: Perša Ivan župnik, Kerec Franjo sotrudnik.

V uredništvi M. Lista v Črensovcih, Prekmurje se dobijo kupiti:
 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din. 75 par; 2 Življenje bl. Jezushekove Trezike po 5 Din; 3. molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov po 12 D., v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din.

Letošnji Marijini Listi se ešče vsi dobijo. Dali smo jih par sto falatov več štampati, kak lani. Segajte po njih, ki jih še nemate. *Dev. Mariji na čast spunite, bogatci, jako lepo delo, če sirotam küpíte M. List. Köšta samo 10 Din. na leto z kalendarom vred.* — *Dev. Mariji na čast žmetno najdete lepše opravilo, siromaki, kak či idete okoli i ponüjate Marijin List, da si ga düše naročijo.* Vsi i bogatci i siromaki smo Marijina deca.

Vredništvo.